

GREFVINNANS
KONSTAPEL

En konturteckning ur
"high life"
af
"Den vandrande juden"

Motto: "L'amour sacré. . ."
Ma. seljåsen

Pris 15 öre

GRUBER
KREUZ

WISSEN
SICHOLOMS

B 18 / 46

zu ...
"High life"

...
"L'Amour sacré"

Grefvinnans Konstapel

En konturteckning ur

"high life"

af

"Den vandrande juden"

Motto: 'L'amour sacré...'
Maseljüsen.

Stockholm, Nya Boktryckeriet, 1893.

I.

Man skref mars 1888.

Den vintern var ovanligt skarp och rik på snö, så rik t. o. m. att renhållningsbolagen blefvo alldeles renskrapade. När flitiga skyfflar och dryga åkdon på kvällen nivellerat de största snöbergen, drog man en suck af lättnad öfver att äntligen ha trafiken öppen igen — till midnatt. Det var under sådana förhållanden icke godt att "gå och tomta" och föga bättre att vara poliskonstapel, inte för det att det utevarande folket var i någon mån ostyrgt, utan emedan kölden knep hårdt i kinden.

Det var som sagdt vinter.

En nordostlig snöstorm upptornade just ett ordentligt snöberg, alldeles i hörnet vid Stöhrs kafé i lä bakom en tunna med skylten "Pschorrbräu". Väl bedarrade blåsten något och snöfallet minskades, men i stället fylldes luften med små isnålar.

En liten knubbig konstapel med kort rödt skägg stod vid Gustaf Adolfs torg och gnug-

gade kinderna, medan han mönstrade de plastiska konturerna på hjeltekonungens bronsmänn.

Då hördes ett sorl af friska mansröster bortåt slottet, och konstapeln vände blicken ditåt.

Klang! En käpp smälde mot de gjutna små järnkolonnerna i barrieren mot Lilla Norrebro. Så der ja! Nu knackade han derborta hela skalan och derpå ljud i den tysta vinternatten "Gubben Noachs" bekanta melodi. Konstapeln satte sig i språngmarsch och i det samma slog klockan i Storkyrkan 12.

De musikaliska nattsvärmarna derborta gåfvo till ett gapskratt, och satte sig i språngmarsch mot den löpande konstapeln. En hvisselfipas skärande ljud hördes från slottssidan och besvarades från bron. De hade alltså kommit mellan två eldar, och det gälde nu blott att rädda sig, om man kunde. Allt skulle ha gått bra, om ej det der snöberget vid skylttunnan legat som en förskansning. Detta hade den patrullerande konstapeln beräknat och därför fattat posto midt på bron. I lyktskenet igenkände han i sin förföljande kamrat en lång skåning och f. d. vendesartillerist — Larsson hette han visst — bekant lika mycket för sin pigtjusarförmåga — enkannerligen på krogar-

na, — som för sin inskränkthet, som var lika stor som hans ben långa. För ett slag af "Lasses" knytnäfve låg en af oljudsmänniskorna sprattlande i snödrifvan, och en annan flög rakt i famnen på den från torget kommande konstapeln.

I detsamma kom från slottssidan ett elegant ekipage. Vid drifvan häjdade sig hästarna och den ene kastade sig å sidan, så att seltyget gick sönder.

"Långe Lasse", som öfverlemnat arrestanterna, ett par snyggt klädda unge män, till den kamrat han aflöst, grep genast djuret, som blef allt ostyrigare. Vagnsdörren öppnades och ut trädde en väl ombonad elegant dam. Konstapeln gjorde honnör, ty han insåg, att han hade framför sig någon af societetens allra finaste damer. Kusken hade samtidigt fått bugt på den ostyriga hästen och var just i färd, att så godt sig göra lät, reparera seltyget.

Damen gick fram till konstapeln, som stod så, att lyktakenet belyste hans ansikte. Detta måtte ha gjort ett viest intryck på henne, ty hon dröjde en stund med blicken på detsamma. "Lasse", hvars egenkärlek häraf kände sig smickrad, vred upp sina korpsvarta mustascher och tittade käckt på den väl ompälsade

damen. Hans ögon gled o derpå öfver till vagnen, der han genast observerade det grefliga von Daltenska vapnet.

— Ah, tänkte han, jag har här att göra med en af hofvets mera bemärkta damer grefvinnan von Dalten! Tänk om . . . ?

Hon närmade sig i detsamma till honom, räckte honom sin lilla fina mjuka hand, som alldeles försvann i hans, och sade:

— Jag tackar er, herr konstapel, för ert bistånd! Ni tycks vara en modig man.

— Äh, fru grefvinna, svarade han smickrad. Bara plikten, ingenting annat.

— Må vara, men det är icke alla, som fullgöra plikten att äfventyra lif och lem under skenande hästar.

“Lasse” rätade ut sig i sin fulla längd ock gjorde derpå en sirlig bugning.

— Ert namn, hr konstapel?

— Lars Larsson Björkeblad, svarade han stolt.

— Det är färdigt igen, ers nåd, inföll nu kusken.

— Adjö, hr Björkeblad.

Grefvinnan steg in i åkdonet, under det att konstapeln uppsträckt som “ett tändt ljus” gjorde honnör.

Hon nickade vänligt med handen, och sattes sig ekipaget i rörelse.

Björkeblad såg efter de åkande.

— Få se, sade han till sig sjelf, om inte jag gör min lycka på kuppen. Nånå, man rår inte för, att man ser bra ut.

Han sammandrog ögonbrynen och drog ned munvinklarna till något, som skulle föreställa ett leende — detta leende, som krogpigorna tyckte vara en Mefistofeles'.

Det vore synd att förneka, att Björkeblad är en vacker karl. Han har i dragen något aristokratiskt, af det der skånska slaget der det alltid blandar sig en portion råhet i det fina. Hans bruna ögon sakna icke sin eld. Det är visserligen ej den "heliga elden", inte ens den beryktade "gnistan", utan den cyniska brand inför hvilken man gerna slår ned ögonen och hvilken vitnar om starka sexuella drifter. Dessa framträda ock i draget kring munnen. Den något låga, kantigt utvecklade pannan och den starka nacken kommer honom att "verka slagtare". Den välbygda, smidiga, resliga figuren måste tilltala hvarje kvinna med sinne för manlig kraft och

manlig skönhet. Dess estetiska behag kan ej gerna förfela sin verkan på en lidelsefull kvinna, ty äfven i sjelfva begäret och njutningen verkar det formfulländande.

Det var också härpå enkegrefvinnan von Dalten tänkte, då hon färdades till hemmet.

II.

Knappt en vecka senare hade blida vindar hjälpt renhållningsbolaget att rensa Stockholms gator. Slädarna hade fått ge plats för rasslande vagnar. En blid sol strålade på vårblå himmel och en brokig färgprakt blandade sig emellan damernas parasoller.

Grefvinnan von Dalten, enka efter en hofdignitär, som lemnat efter sig ofantliga domäner, tog just en promenad i öppen vagn. Hon är en kvinna, som visserligen ej mera eger ungdomens mjuka fägring, men som ännu måste kallas vacker. Hon eger dessa mogna behag, som ofta äro mera retande än ungmöns. Med en fin bildning förenar hon en utmärkt takt, och kan visa en aristokratisk nedlåtenhet, som icke sårar. Och hon besitter ett galanteri, som under den försupne grefvens lefnad mer än en gång såväl i hufvudstaden som i trakten omkring det prakt-

fulla slottet Stora Näsby gifvit anledning till besvärliga rykten, hälst greffen, en rå och dumdryg natur, som blott hade sin högadliga börd att tacka för sin hofcharge, icke lade band på sin svartsjuka.

Och så alldeles utan skäl för densamma var han nog inte, ty nog hade väl en och annan af corps diplomatique's yngre medlemmar hemfört ett och annat ljuft minne från de lysande festerna å Stora Näsby.

Att hos denna mognade kvinna passionerna icke inslumrat, var lätt att se. Den eldiga blick, hvarmed hon mönstrade det manliga släktet, talade ett värtaligt språk.

Då grefvinnan von Daltens vagn rullade in på Norrbro, just som vaktparadspubliken skingrats, hade Björkeblad intagit sin position vid Gustaf Adolfs torg. Han gjorde en hönör, som skulle anstått en ryttmästare. Grefvinnan nickade nådigt och sade med en lätt suck till sin sällskapsdam:

— Skada, att han är bara konstapel! Skulle vara en riktig salongsprydnad.

Sällskapsdamen såg efter honom och suckade:

— Ja, sannerligen.

Grefvinnan skulle denna gång göra ett besök hos en af sina inflytelserika vänner, och

hon beslöt att göra något för konstapeln, som hon kände en riktig trånad efter att närmare lära känna. Efter att ha uträttat sitt ärende började hon ock tala om äfventyret med hästen, dervid förstorande den vigt, konstapelns bistånd haft.

Den inflytelserike, som godt förstod, hur landet var beläget, fann att något borde göras för gunstlingen, och lofvade, att personligen hos polismästaren föra dennes talan.

Följden blef ock den, att Björkeblad några dagar senare sågs civil gå omkring i staden för att försöka sig på den detektiva tjensten. Hvad han härvid uträttade, torde ha varit af mindre värde för hufvudstadens säkerhet än till nöje och fröjd för greivinnan von Dalten, i hvars salong han snart var introducerad.

Han mottog nämligen en dag följande lilla biljett:

“H. Herr L. Björkeblad!

Min värde räddare! Jag hälsar med uppriktig glädje ert avancement, hvilket ni förtjent genom er aimabla hardiesse vid det fameusa tillfället. Jag skulle finna mig heuseuse, om det convenerade er att besöka mig

i morgon förmiddag. Hoppas, detta stannar
entre nous.

Er obligeanta *Serafie von Dallen.*

Björkeblad stod er smula förlägen inför
de franska glosorna, men han gissade den
egentliga meningen och med vanlig skånsk
"hardiesse" förfogade kan sig vid 11:tiden
följande förmiddag till bretskrifverskan.

III.

Det var ej utan att han kände sitt hjärta
klappa hastigare, då han gick den mattbelag-
da trappan upp och han tvekade en stund, innan
han lade handen på knappen till ringklockan.

Det dröjde en minut, innan någon öpp-
nade, och han var nästan beredd att göra än-
nu en ringning, då han hörde någon öppna
patentlåset.

Der stod hon sjelf i morgontoalet.

— Ah, är det ni, hr Björkeblad! Väl-
kommen, stig in!

Han följde mekaniskt.

— Ursäkta, att ni träffar mig så här
legert klädd.

— Ah för all del! . . .

— Kom! Vi gå till mitt kabinet. Jag
har något att säga er.

Han följde Hälst skulle han som en tiger velat störta öfver henne och kysst, nej, sugit sig fast vid den mjälla halsen, som djupt, till halfva skuldran, blottad steg skärt rodande upp ur det mjuka musslinet, men den aristokrati, som fans hos henne, höll honom tillbaka.

Så voro de inne.

Hon bjöd honom plats i en bekväm länstol, medan hon sjelf kokett sjönk ned på en chaislongue. Hon kastade hufvudet tillbaka, sköt fram munnen och lät blicken från takets orneringar glida ned på honom. Denna blick, på en gång trånande och frågande, gjorde honom aldeles komfys. Han, krogpigornas Don Juan, som aldrig hesiterat att göra en attack, kände sig som en skolpojke, hvilken för första gången invigdes i kärlekens ljufvaste mysterier.

Hon njöt häraf. Hon såg derpå, att han ännu aldrig varit utsatt för ett bildadt, högförnämt koketteri.

Hon lät därför sin högvristade lilla fot med den marinblå silkesstrumpan och toffeln af guldbrokad svänga, så att han af antydningarna mot musslinet kunde komma att ana den embarras de richesse af behag, som dol-

des derunder. Hon drog ett andedrag, så att barmens fyllighet røjdes och hon lät sina små, hvita händer glida ned öfver skötet.

Han var nästan utom sig. Ådrorna i hans panna svälde, han genombäfvades af en lätt frossbrytning och ögonen lyste som ett hungrigt vilddjurs. Hon nästan väntade på att höra ett doft rytande.

Så lade hon sakta sin hand på hans arm och antog i sitt ansigte ett det mest likgiltiga uttryck, mot hvilket blott läpparne och ögonen protesterade.

— Jo, började hon, jag har fått veta att ni är på väg att vinna befordran. Det glädde mig. Jag hade tänkt visa min tacksamhet. Skulle denna ring passa er?

Och hon reste sig till hälften upp, snudande med handen vid hans något strälfva kind, och tog från sekretären ett litet etui. Derinne låg en klackring med en stor grön sten. Hon tog smeksamt mot hans hand. Det föreföll honom, som om hon sakta tryckt den. Hon trädde den på hans pekfinger, den passade utmärkt.

Öfverväldigad böjde han sig framåt för att kyssa hennes händer, han kände i det samma hennes varma andedrägt i nacken och

glömsk af skilnaden i samhällsställning, slog han armarna om hennes lif.

— Nå, nå, nå! hviskade hon, och sökte liksom komma lös, men kom i stället att hamna i hans knä.

Hon såg honom in i ögonen och lade förtroligt armen om hans hals.

— Och ni tror att sådant här går an?

Det låg något vibrerande i hennes röst, något mjukt smekande, ingenting af förebråelse eller förtrytsamhet, snarare af fruktan.

Och nu svarade han med det dofva rytande, hon väntat.

Hon brast ut i ett gapskratt och sprang upp — mitt ut på golfvet. Han flög upp som slungad af en spiral. Hon sprang undan, mellan portierna in i sängkammaren. Han efter. Så hördes blott ett stilla fnittrande.

Lycklige Björkeblad!

IV.

Ett par år senare.

Öfver Stora Näsby gassade solen.

Herskarinnan gästade nu derute och hade

för några veckor dragit sig ifrån high life. Inga gäster kommo och inga dröjde der.

En dag kom emellertid en ståtlig, mörk ung man med martialisk hållning dit ut. Han togs af grefvinnan emot som en gammal vän och anvisades ett af de bästa gästrummen, hvilket stod i omedelbar förbindelse med grefvinnans egen våning. De redo ofta ut tillsammans och syntes under dessa ridter, då ingen tjenare fick medfölja, mycket förtroliga. På en af dessa ridter sade grefvinnan:

— Min käre vän, hvad jag beklägar, att jag ej kan ha dig här hela sommaren! Jag skulle vilja ständigt ha dig i min närhet. Jag känner nästan svartsjuka, när du är i hufvudstaden och jag här. Och var viss, din skälm, att jag låter bevaka dig. Det var därför, du ej längre fick vara detektiv, utan i stället fick högre grad på distriktet.

— Jaså, mumlade han.

— Men du skall komma ändå högre.

— Tack, min kära beskyddarinna!

— Det har haft sina obehag? . . . Åh jag vet det jag . . . Men läkarekonsten räcker till för allt.

— Åh fan!

— För att förekomma alla rykten, måste

du gifta dig. Jag skall draga försorg om allt. Men för hennes skull får du ej glömma mig — lofva mig det, Lars.

— Jag svär . . .

— Asch, polismäns eder fäster jag mig inte vid! Ge dit hedersord i stället!

— Du har det, gudomliga Serafie.

Då de kommo hem till Näsby, var en lukulisk middag serverad för de två. De åto och drogo sig tillbaka.

Med kvällsbåten återvände han till Stockholm. Grefvinnan visade sig nervös och orolig, och betjeningen hviskade sins emellan, att . . . att . . . att . . . att det skulle vara skönt att vara i främlingens ställe.

När vintern kom, gick allt i Stockholm sin vanliga gång. Grefvinnan och hennes konstapel jollrade allt emellanåt ett språk som man ej skulle tro veldsdamen mäktig.

Och det är kärlek? Förmodligen. Om inte amour *sacré*, som mottot lyder, så åtminstone amour *secret*.

Den som har minst att beklaga sig öfver är "Grefvinnans konstapel".

Pikanta nyheter

som kunna rekvideras från Nya Boktryckeriet,
Stockholm, 19 Jakobsbergsgatan:

- "Den eldiga grefvinnan."** Fars med sång i 1 akt af *Kulla Pette* (Persiflage) —: 15.
- En statskyrkoprest vid Amors altare.** Galatta prestens orier från verkligheten af *Pius Mars*..... —: 5.
- Fri kärlek.** En hufvudsadsberättelse af *Den Vandrande Juden* —: 15.
- Förbjuden frukt,** plöckad i presternas lustgård af *Pius Mars*..... —: 15.
- Grefvinnans konstapel.** En historia ur hufvudstadens "high life" af *Den Vandrande Juden* —: 15.
- Interiörer från Tufvan** [med porträtt] af *Thure Stenklason*..... —: 25.
- Kolerans dödsfiende,** humoresk af *Funny Fellow* ... —: 25.
- Kärlek.** En svensk barons kärleksäventyr i Paris för 15 francs. Sann händelse af *Pius Mars*..... —: 15.
- Kärlekskatekes** för flickor och gossar..... —: 25.
- Läsarpresten** af *Sam Slick*. 2:dra uppl. —: 15.
- Lätt på foten.** 19 ej beslägtagna häften ... pr häfte —: 25.
- Nattliga fröjder och sorger,** berättade af en Gladje-flicka..... —: 15.
- Originella Stockholmstyper** af olika författare. Med porträtter. I. "Vackra Roo-en". II. "Måser Palm". III. "Jörgen". IV. "Skånske presten". V. "Tidning+Boje". VI. *Fritz Arlberg*. VII. *Gubben Féron* pr häfte —: 10.
- På hotell Cupido.** En bild ur Stockholm nattetid af *"Den Vandrande Juden"* —: 15.
- Stockholms Nattfjärilar.** 11 häft..... pr häfte —: 25.
- Ungdomssynder** —: 15.
- Ungkarlskalendern,** 7 häft. pr häfte —: 25.

Expedieras fraktfritt till landsorten med insändande af trimärken som likvid för de häften som önskas. Kommissionärer få hög rabatt.